

Όταν στα 14 μου χρόνια διαγνώστηκε ότι έπασχα από ελκώδη κολίτιδα ένιωσα μεγάλη σύγχυση. Δεν ήξερα πώς να αντιδράσω. Άλλοτε έκλαιγα από το πόνο ψυχής και σώματος, άλλοτε χαμογελούσα και έλεγα στον εαυτό μου όλα θα πάνε καλά και άλλοτε πάλι ντρεπόμουν. Ντρεπόμουν μήπως χρειαστεί να πάω κάπου τουαλέτα εκτός του σπιτιού μου. Και άλλοτε αγωνιούσα. Αγωνιούσα για το μέλλον μου. Αγωνιούσα για το αν θα ζούσα μετά από χρόνια, αν θα έκανα οικογένεια. Αν θα πονούσα περισσότερο με το πέρασμα του χρόνου. Αν Αν ...

Πόσες σκέψεις πόσοι προβληματισμοί πόσα γιατί. Γιατί σε έμενα. Γιατί να υποφέρω και μαζί και η οικογένεια μου. Πόσα δάκρυα. Δάκρυα όταν κάποιοι ανεγκέφαλοι γιατροί στα 16 μου, μου έκαναν κολονοσκόπηση ξύπνια έχοντας με σε κοινή θέα γιατρών και άλλων ασθενών. Δάκρυα ...

Ευτυχώς με τον καιρό συνειδητοποίησα ότι έπρεπε να συμφιλιωθώ με την ασθένεια και τη συνεχή λήψη φαρμάκων. Συμφιλιώθηκα και με τους εφιάλτες που συχνά πυκνά έβλεπα, συμφιλιώθηκα και με τον εαυτό μου. Προσπαθώ τουλάχιστον. Ανάμεσα σε εξάρσεις και υφέσεις παλεύω . Παλεύω και αισιοδοξώ.

Είμαι πλέον 34 χρονών, παντρεμένη με δύο υπέροχα παιδάκια ένα κοριτσάκι 3 χρονών και ένα αγοράκι 16μηνων. Είμαι ευτυχής που κατάφερα παρά τις δυσκολίες να γεννήσω φυσιολογικά και να θηλάσω τα παιδιά μου. Είμαι ευτυχής που τα βλέπω να μεγαλώνουν, να γελούν να ζουν. Κι όταν πονάω, κοιτάζω αυτά τα δυο πλάσματα και κάνω κουράγιο και παρακαλώ να είμαι άξια και ικανή να σταθώ δίπλα τους όποτε με έχουν ανάγκη.

Δήμητρα Διακομή